

13 MAR —
31 AUG 2025

Vultures & Fireflies

BY
**ALEJANDRO
GALVÁN**

deel 1: **GIEREN**

Work in progress: Pantitián paradero, Gouache, watercolour on paper, 450 x 226 cm

part 1: **VULTURES**

VOORWOORD

door Valentijn Byvanck, directeur

Aan het einde van november 2024 begon de kunstenaar Alejandro Galván (Mexico, 1990) in Marres aan zijn kroniek over Mexico vanuit het perspectief van Nezahualcóyotl, aan de rand van Mexico-Stad. Slechts zestig jaar geleden werd deze nederzetting gezien als het beloofde land voor migranten uit het zuiden, en later ook uit Zuid- en Midden-Amerika en het Caribisch gebied. Nu stranden er velen van hen onderweg naar de VS. In Neza vechten de armen om banen, zijn de wegen vol kuilen en waterstromen vervuild, ontstaan bijzondere muzikale mengvormen van mariachi en death metal, markeren tatoeages identiteit, is zwarte magie alomtegenwoordig, worden mensen vermoord langs de weg aangetroffen, zwerven roedels honden door de straten en vliegen bussen in brand. Kolossale mythische wezens houden de wacht, zowel als beschermers als getuigen van dit beeld van menselijke uitwassen en overdaad.

De kunstenaar maakt zijn werk omdat het voor hem de enige manier is om te ontsnappen aan de eentonigheid van geestdodende baantjes, criminaliteit en schaarste waar zijn vrienden en familie mee te maken hebben. Tegelijkertijd biedt het hem een uitlaatklep om zijn woede te uiten en bloot te leggen hoe de Mexicaanse politiek en corruptie verantwoordelijk zijn voor het wijdverspreide geweld en

FOREWORD

by Valentijn Byvanck, director

At the end of November 2024, the artist Alejandro Galván (Mexico, 1990) started in Marres on his chronicle of Mexico from the perspective of Nezahualcóyotl, at the outskirts of Mexico City. Just sixty years ago, this settlement is seen as a promised land for migrants from the south, and later also from South and Central America and the Caribbean. Now many of them get stranded on their way to the U.S. In Neza, the poor scramble for jobs, the roads are full of potholes, streams are polluted, amazing musical blends of mariachi and death metal spring up, tattoos proclaim identities, black magic abounds, people are found murdered along the road, packs of stray dogs roam the streets, and buses burst into flames. Colossal mythological creatures stand watch, as both guardians and witnesses to this image of human sprawl and excess.

The artist makes his work because it is the only way for him to escape the drudgery of mind-numbing jobs, crime, and scarcity that his friends and family face. At the same time, it provides him with an outlet to vent his anger and expose how Mexican politics and corruption are responsible for the widespread violence and injustice in his city. Galván calls his depiction of a world that is both violent and beautiful, and which may seem hallucinatory to many, a vivid dream—a dream that comes to us

onrecht in zijn stad. Galván noemt zijn weergave van een wereld die zowel gewelddadig als prachtig is en voor velen hallucinatoir lijkt, een levendige droom—een droom die tot ons komt net voordat we ontwaken en die we de rest van de dag herinneren, omdat hij zo glashelder lijkt in vergelijking met onze alledaagse omgeving.

Ik hoop dat bezoekers *Vultures & Fireflies* ervaren als een levendige droom—een vlammend portret van het menselijk leven, doordrenkt met politieke en mythologische betekenis. Net als *Dante's Divina Commedia* en de schilderijen van Jheronimus Bosch, toont het menselijke trots en zwaktes en rekeningen die vereffend moeten worden. Maar belangrijker nog, het versterkt de stemmen van de kunstenaar en zijn burens in Nezahualcóyotl, een gemeenschap die niet 'gemarginaliseerd' of 'vergeten' is, maar ongehoord. Het verhaal weerspiegelt tijdloze strijd uit andere plaatsen en tijdperken, maar de diep persoonlijke, lokale blik maakt het uniek. Galván schildert om dit verhaal te bewaren, rauw en ongefilterd.

Vultures & Fireflies opent in twee delen, beide met een officiële opening: de eerste op 15 maart en de tweede op 28 juni. Galván biedt bezoekers zo de unieke kans om niet alleen het eindresultaat te zien, maar ook het maakproces van zijn overweldigend rijke universum te volgen.

just before waking and which we remember the rest of the day, because it seems so crystal clear in comparison to our everyday surroundings.

I hope visitors experience *Vultures and Fireflies* as a vivid dream—a blazing portrayal of human life, steeped in political and mythological significance. Like *Dante's Divina Commedia* and the paintings of Hieronymus Bosch, it has a penchant for showing human pride, their failings, and local scores to be settled. But more importantly, it amplifies the voices of the artist and his neighbors in Nezahualcóyotl, a community not "marginalized" or "forgotten", but unheard. The story mirrors timeless struggles from other places and eras, yet its deeply personal, local lens makes it unique. Galván paints to preserve this story, raw and unfiltered.

Vultures and Fireflies opens in two parts, both marked with an opening, one on March 15, the other one on June 28. Galván thus provides visitors with the unique opportunity to not only see the result, but follow the process of creating his overwhelmingly rich universe.

cirkel nr. 1: WHAT YOU SEE IS WHAT YOU GET

door Tonatiuh López

Als wat de directeur van deze instelling zegt in zijn inleiding waar is en deze tentoonstelling een soort Mexicaanse *Divina Commedia* zou zijn, dan is mijn taak als curator om de rol van Vergilius op me te nemen en je te helpen de kringen van deze hel te doorlopen. Ik ontmoette Alejandro Galván tien jaar geleden en had nooit kunnen bedenken dat Charons veerboot ons over de Atlantische Oceaan zou brengen, maar hier zijn we dan—hij schildert onze wereld, jij kijkt ernaar, en ik probeer het aan je uit te leggen.

Vultures & Fireflies (Gieren & Vuurvliegjes) toont kunstwerken, maar bestaat evenzeer uit fragmenten van onze levens en die van de mensen die de realiteit van ons thuis delen. Net als Alejandro komen de meeste landschappen die je zult zien en de personages die je zult tegenkomen uit Ciudad Nezahualcóyotl, Mexico. De fragmenten van dit verhaal weerspiegelen een diepe angst, van nog vóór het kolonisatieproces dat ons met een extreem ongelijke sociale structuur opzadelde.

Neza, zoals het in de volksmond wordt genoemd, is de laatste stad die in de Vallei van Mexico werd gesticht. Wat je op de beelden in deze zaal ziet, is wat onze grootouders aantreffen toen ze van het

by Tonatiuh López

If what the director of this institution says in his introductory text is true, if this exhibition were some sort of *Mexican Divine Comedy*, then my job as curator would be to play Virgil and help you navigate the circles of this hell. I met Alejandro Galván 10 years ago, and I never imagined at the time that Charon's ferry would take us across the Atlantic, but here we are—him painting our world, you looking at it, and me trying to explain it to you.

Vultures & Fireflies is an exhibition that contains as much pieces of our lives and those of the people who share the reality of our home as it does works of art. Like Alejandro, the majority of the landscapes you will see and the characters you will encounter come from Ciudad Nezahualcóyotl, Mexico. The fragments of this story echo an anguish that goes back a long way, even before the process of colonization that left us with an extremely unequal social structure.

Neza, as it is colloquially known, is the last of the cities founded in the Valley of Mexico. What you see in the images in this room is what our grandparents found when they migrated from the countryside in search of a better life. A nothingness on which the houses we live in, and which still

circle no. 1: WHAT YOU SEE IS WHAT YOU GET

platteland migreerden op zoek naar betere leefomstandigheden. Een leegte waarop onze huizen, die er vandaag de dag nog steeds onafgewerkt uitzien, door elke nieuwe generatie geleidelijk werden gebouwd, kamer voor kamer. Neza ontstond 62 jaar geleden als gemeente, op de opgedroogde zoutvlakten van het Texcoco-meer. Slechts drie generaties waren nodig om dit tot een van de meest dichtbevolkte gebieden van heel Mexico te maken, met ongeveer 17.000 mensen per vierkante kilometer. Een duizelingwekkend cijfer.

Zoals gebruikelijk hier, woont Alejandro samen met andere familieleden in een complex van kleine, min of meer zelfstandige appartementen met enkele gemeenschappelijke ruimtes. Ik zocht hem op in zijn atelier om deze tentoonstelling te plannen. Een keer kwam ik moe aan, een beetje duizelig, en ging ik even op zijn bed liggen. Terwijl ik daar lag, merkte ik dat stukken van de kalklaag van het plafond waren afgebrokkeld. Er waren grijze vlekken zichtbaar waar de roestige staven die het dak ophielden doorheen schemerden. Zo kwamen we op het idee om een deel van zijn huis hierheen te verplaatsen om de inspanningen van de generaties die de stad bouwden en die zijn werk inspireren, weer te geven.

Ik was niet duizelig, ik was halfdood. Moe, verstikt. Terwijl ik daar lag, troostte ik me met de gedachte dat als het dak zou instorten, ik meteen de lucht zou zien; het grijs zou blauw worden, en voor ik het wist, zouden de gieren hun kale kopjes door de gaten steken bij het zien van een gratis maaltijd. Dat is de wet van ons land: braakland is paradijs, en afval is een feestmaal.

What you see is what you get.
Heb je ooit nagedacht over wie zich boven je bevindt, naar beneden kijkend terwijl jij slaapt?

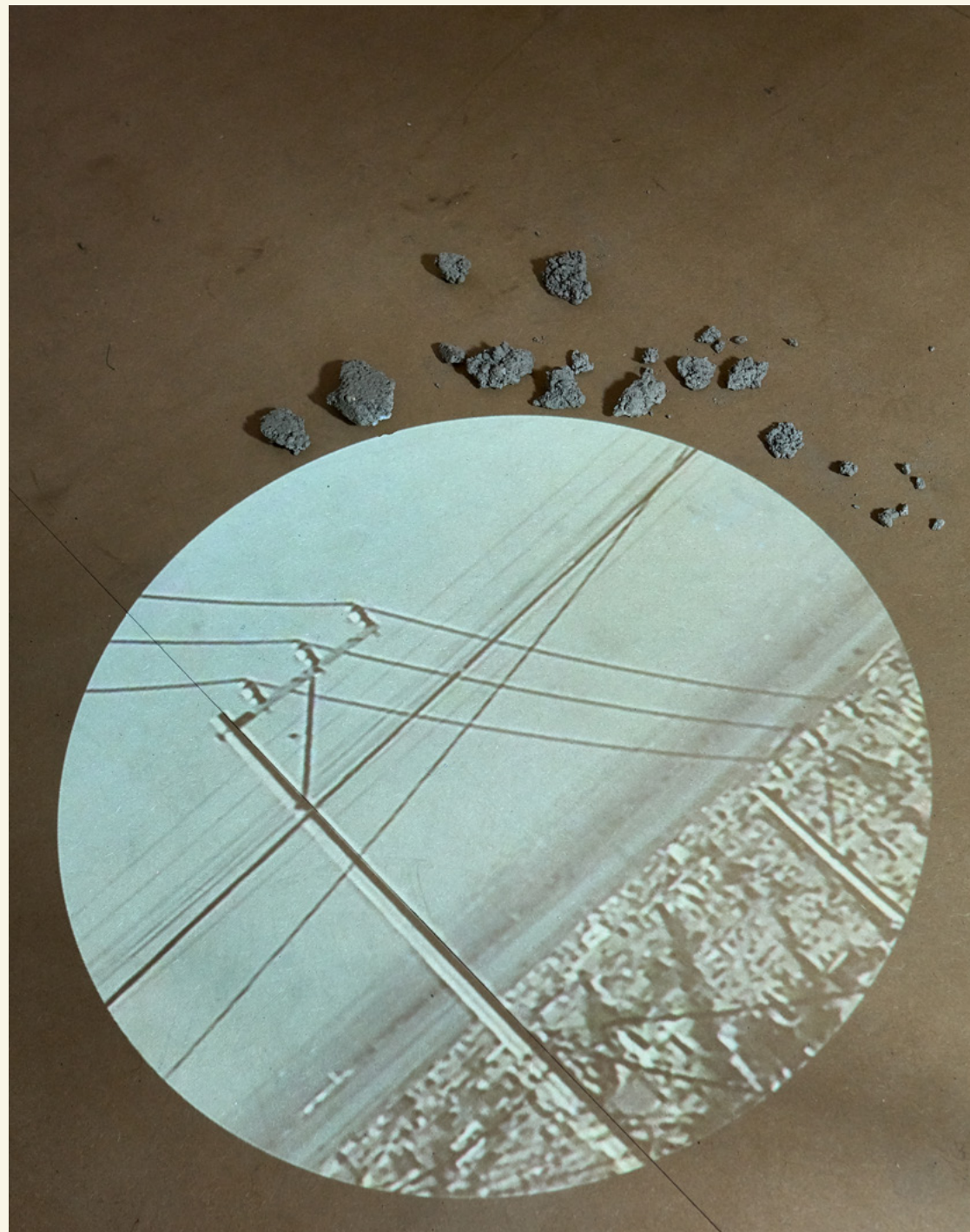
look unfinished today, were gradually self-built as each new generation required new rooms to live in. Neza sprang up as a municipality 62 years ago, on what were once the dried salt flats of Lake Texcoco. Three generations were all it would take to make this one of the most densely populated territories in all of Mexico, with each of its 63km² home to approximately 17,000 people. A staggering figure.

Alejandro shares a home with other members of his family, as is the norm there, on an estate of small, more or less self-contained apartments with some communal areas. We would meet there, at his studio, when we were planning this exhibition. One time I showed up tired, a little dizzy, and I lay down on his bed for a moment. As I lay there resting, I noticed that chunks of the lime coating on the ceiling had fallen off, leaving grey patches where the rusted bars that were holding it up were now visible. We came up with the idea of moving part of his home over here to represent the efforts of the generations that built the city that inspires his work.

I was half-dead rather than dizzy. Tired, suffocated. Lying there, I found it calming to think that if the roof did cave in on me, I would immediately see the sky. The grey would turn blue, and before long the vultures would start poking their bald little heads through the holes at the sight of a free lunch. That's the law of our land: wasteland is paradise, and waste is a feast.

What you see is what you get.
Have you ever thought about who might be up there looking down on you as you sleep?

Alexis Landin - Barco azul cruzando al cielo, projection, 2025

cirkel nr. 2: **ZWARTE ENGEL: EEN GIER**

Van de verschillende hiërarchieën van engelen staan de serafijnen het dichtst bij God. Ze aanbidden Hem en dienen als Zijn directe raadgevers. Ze hebben drie paar vleugels en kunnen de vorm aannemen van een krachtige lichtstraal. Lucifer was een serafijn, maar hij rebelleerde. Hij koos ervoor om de mensen te adviseren. Zijn straf voor deze ongehoorzaamheid was om te blijven dwalen. Hij werd een zwerver. Zwervers zijn er genoeg in ons land. Wie hier stil blijft staan, raakt alles kwijt. We komen en gaan, dag en nacht, als gieren die rond de zon cirkelen.

Veel van wat Alejandro schildert, komt voort uit wat hij op straat tegenkomt, maar andere dingen ontstaan uit wat de engelen, of demonen, hem influisteren in zijn dromen en dagdromen. Hij is een krankzinnige profeet, verloren in de zoutwoestijn. Profeten houden zichzelf voor dat hun visioenen hen niet raken, dat de ramp van buitenaf hen niet kan binnendringen. Maar dat is niet zo. Geschiedenis maakt hen nieuwsgierig, en hoewel ze in wezen hetzelfde zien als iedereen, lijden ze omdat ze serieus nemen wat anderen achteloos negeren.

Ik stel me voor dat deze sculptuur een soort orakel is dat de grens markeert tussen het mystieke en het reële; het graf van een serafijn die voor sommigen een beschermengel is en voor anderen een engel des doods. In sommige delen van Zuid-Mexico hangen mensen dierlijke ingewanden in bomen als offer voor de gieren, in de overtuiging dat het klapwieken

Of the various cohorts of angels, the seraphim are the closest to God. They worship Him and serve as His direct advisors. They have three pairs of wings and sometimes take the form of a powerful beam of light. Lucifer was a seraph, but he rebelled against God. He preferred to advise men. Wandering was his sentence for this disobedience. He became a wanderer, of which there are plenty in our land. The ones who stand still here lose out. We come and go, day and night, like vultures, circling the sun.

Many of the things Alejandro paints he will have come across walking down the street; others will stem from what the angels, or demons, whisper to him in his dreams and daydreams. He is a mad prophet lost in the salt desert. Prophets like to imagine that they keep their visions at a distance, that the disaster from outside cannot seep in. But this is not the case. History makes them curious, and although they actually see what everyone else sees, they suffer because they take seriously what others happily ignore.

I imagine this sculpture to be a kind of oracle marking the boundary between the mystical and the real; the tomb of a seraph who for some is a guardian angel and for others an Angel of Death. In some parts of southern Mexico, people hang animal entrails from trees as an offering to the vultures, believing that the flapping of their wings will stir up the wind and attract the rain clouds that are so needed when sowing seeds. In the northern regions, on

circle no. 2: **BLACK ANGEL: A VULTURE**

van hun vleugels de wind zal opstuwen en de regenwolken zal aantrekken, die zo nodig zijn voor het zaaien. In de noordelijke regio's daarentegen, geloofden missionarissen dat de duivel verscheen in de vorm van deze vogels om de nomadische en rebelse inheemse volkeren op een dwaalspoor te brengen. Laten we niet vergeten dat de goden van ons land voor demonen werden aangezien en dat ons werd geleerd om hen te vrezen totdat ze onherkenbaar tot puin werden gereduceerd. In dat opzicht zijn deze altaren een daad van ongehoorzaamheid die een oude erfenis levend houdt. Winden, duizenden winden, steeds veranderend. Dwarswinden. Drie paar gevangen vleugels. Een gepauzeerde vlucht. Een staakt-het-vuren. Kijk niet vol angst naar de wachters van onze wereld. Want hoe dan ook, gieren zijn de zwervers van de lucht. Het doet er niet toe of God of de Duivel het sein geeft voor hun afdaling; hun ware drijfveer is honger, en die niet stillen zal altijd een onrecht zijn.

the other hand, missionaries believed that the devil appeared in the form of these birds to mislead the nomadic and rebellious natives. We should not forget that the gods of our land were taken for demons, and that we were taught to fear them until they were reduced to rubble and completely unrecognizable. In that sense, such altars are an expression of disobedience that keeps an ancient heritage alive. Winds, thousands of them, the changing kind. Crosswinds. Three pairs of trapped wings. A paused flight. A ceasefire. Do not look fearfully at the sentinels of our world. And in any case, vultures are wanderers of the air. It doesn't matter whether it is God or the Devil who gives the signal for them to begin their descent; what really drives them is hunger, and to leave it unsatisfied will always be an injustice.

Work in progress: Seraph, 2025. Concrete, steel, dust, burned grass, wings, soil

Hij verscheen in de nacht.
Een piloot die een getroffen
vliegtuig landt.
Donker van huid, handen bedekt
met vuil.
Vingers met de smaak van vet.
Hij ademt niet; hij rookt.
Hij huilt niet; hij zwijgt.
Hij kust niet; hij spuugt.
Hij buigt voorover en kijkt naar de
grond.
Al zijn ogen puilen uit hun kassen.
Zijn tong danst zo ver als zijn stijve
kaken toelaten.
Hij staat daar, resoluut, en ik bid tot
hem.
Maar zijn honger keert terug, en ik
verlies hem.
Een gebochelde gier, zoekend naar
druppels honing op de grond.
Nee.
Nee.
Ja!
Hij voedt me vanuit zijn snavel.
Alsof ik zijn kuiken ben.
Hij laat het vallen.
Ik slik het door.
Hij verdwijnt.
Hij zwaept het stof op en plotseling
is hij een oude, grijze man.
Het uitslaan van zijn vleugels heeft
de tegenstrijdige werelden
samengebracht.
Dat verre land hier, nu.
De eenzaamheid glijdt van mijn
ringvinger.
Hel: een wintertuin waarvan de
speciale behoeften worden
verwaarloosd.

He appeared by night.
A pilot landing a stricken aircraft.
Dark-skinned, hands covered in dirt.
Fingers tasting like grease.
He doesn't breathe; he smokes.
He doesn't cry; he keeps quiet.
He doesn't kiss; he spits.
He slouches over, looking at the
ground.
All of his eyes popping out of their
sockets.
His tongue dances as far as his
rigid jaws will allow.
He stands there, resolute, and I
pray to him.
But his hunger returns, and I lose
him.
A hunchbacked vulture searching
for droplets of honey on the
ground.
No.
No.
Yes!
He feeds it to me from his beak.
As if I were his chick.
He drops it.
I swallow it.
He disappears.
He whips up the dust and suddenly
he's a gray old man.
The flapping of his wings has
brought the contrasting worlds
together.
That distant land right here.
Solitude slips off my ring finger.
Hell: a winter garden whose special
needs are neglected.

Sketches for Seraph, 2025. Concrete, steel, dust, burned grass, wings, soil

circel nr. 3: DE VLAKTES EN DE WERVELWINDEN

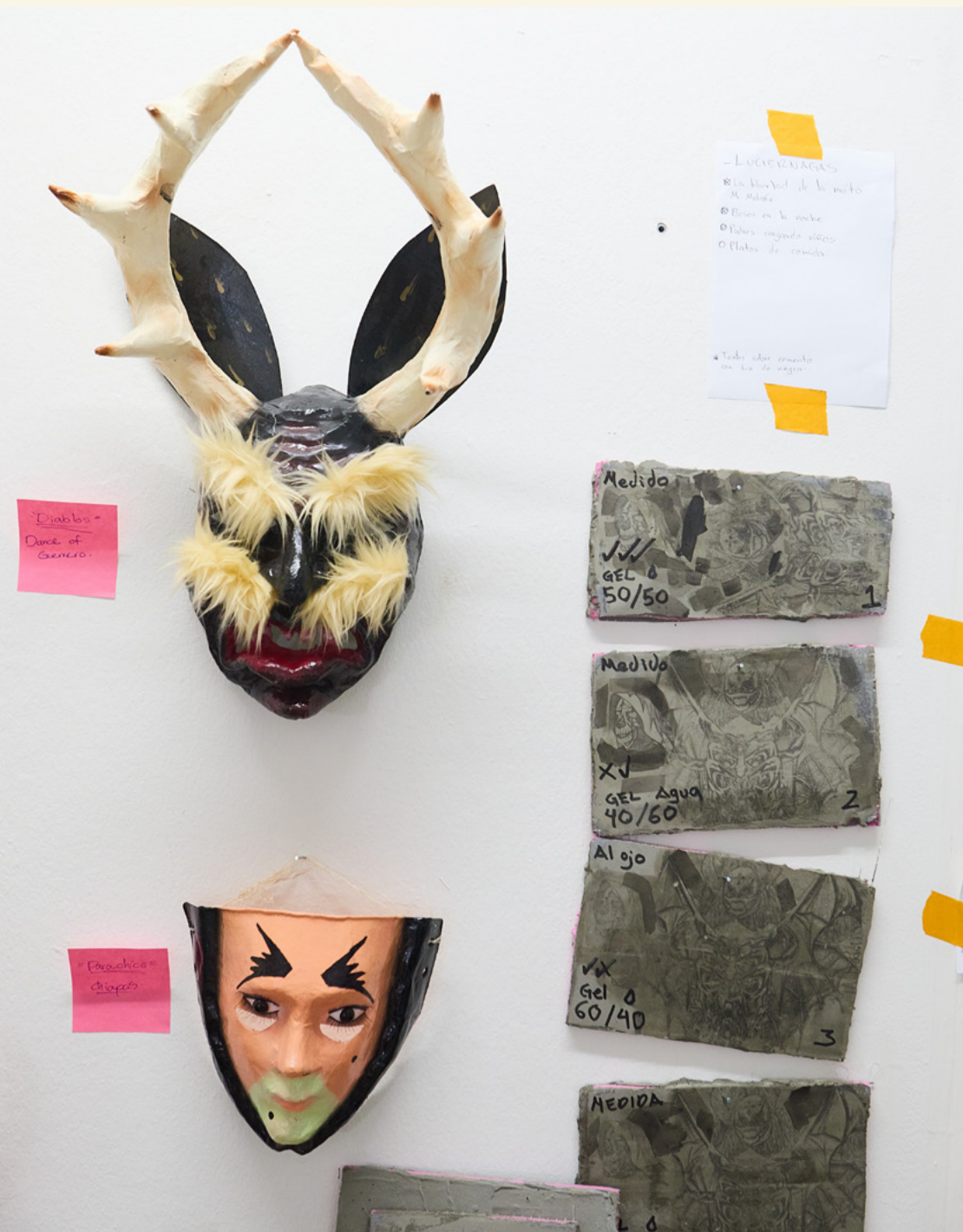
De Bordo de Xochiaca was een enorme open vuilstortplaats waar informele nederzettingen ontstonden van afvalverzamelaars en hun families. Zij waren in feite de eerste bewoners van wat later Neza zou worden; zij en de gieren, die in de vuilnisbelt het perfecte ecosysteem vonden voor een overvloedige voedselvoorziening. Xochiaca betekent 'plaats achter de bloemen', maar er was alleen levenloze natuur, een gigantisch ad hoc stillerven van de monsterlijke en eeuwig stervende Mexico-Stad. Bergen afval vormden enorme ruggen, en daartussen lagen valleien van aarde die als speelterrein dienden voor kinderen en ontmoetingsplek voor volwassenen.

Alejandro herinnert zich dat hij erheen ging om zijn vader te zien voetballen, en dat de wedstrijden vaak werden onderbroken door de stof- en afvalwervelingen die de wind optilde. De gieren voorspelden hun komst. Ze begonnen te krijzen en te dansen wanneer ze de luchtstromen voelden, terwijl ze wanhopig de laatste stukjes vlees van de karkassen van honden en paarden afscheurden. En dan vlogen ze op, massaal, een grote zwarte wolk die de lucht in steeg en zich met volle snelheid naar boven liet voeren door de winden. Het was alsof de ziel eindelijk vrijkwam uit een stad die allang dood was, zonder het zelf te beseffen.

The Bordo de Xochiaca was a huge open garbage dump where informal settlements of rubbish collectors and their families sprang up. They were, in fact, the first inhabitants of what would later become Neza; they and the vultures, who found the garbage dump provided the perfect ecosystem to guarantee them an abundant supply of food. Xochiaca means "place behind the flowers," but what was left there was pure lifeless nature. A giant ad hoc still life for the monstrous and eternally dying Mexico City. Piles and piles of rubbish formed huge ridges and, between them, valleys of earth that served as a playground for the children and a meeting point for the adults in the area.

Alejandro remembers going there to watch his father play soccer on a dirt pitch and that the games were often interrupted by the swirls of dust and trash that the wind kicked up. The vultures foretold their arrival. They began to squawk and dance about when they detected the air currents, desperately tearing the last bits of flesh from the carcasses of dogs and horses lying around the place. And then they would take flight, en masse, a large black cloud taking to the skies and riding the winds to soar skyward at full speed. It was as if the soul was finally being released from a city that had been dead for a long time without even realizing it.

circle no. 3: THE PLAINS AND THE WHIRLWINDS

Een van Galvans meest voorkomende nachtmerries gaat over deze wervelwinden. Hij droomt dat hij alleen is op het veld midden op de vuilnisbelt en dat ze hem achtervolgen. Ik stel me hem voor als een mollig, donker jongetje, tranen van vuil en stof huilend, omdat de genadeloze wind zijn bal heeft meegenomen. Hij huilt en rent, en zweert dat hij nooit meer terug zal komen. Dan wordt hij wakker en is hij er nog steeds. Het is de schuld van de wind, die hem met zijn spiraalbeweging weer naar zijn beginpunt heeft geblazen. De wervelwinden zijn verantwoordelijk voor alles wat hier misgaat. Hij denkt aan de duizenden vermiste vrouwen, hij stelt zich voor hoe ze worden opgeslokt door een tornado, zoals Dorothy. Of hij denkt aan de PlayStation die werd gestolen van een neef van een vriend terwijl hij op vakantie was op de smerige stranden van Veracruz. Een nachtelijke wervelwind kwam door het halfopen raam, beweerde hij. De Chihuahua die zijn buurvrouw als Paris Hilton deed voelen, eindigde op een zondagochtend met een gebroken nek op de stoep. Hij realiseert zich dat het geen zelfmoord of een ongeluk was, maar een bende kwaadaardige, middelbare wervelwinden die de hond sloegen en van het dak bliezen.

Vervloekte wervelwinden! Het is hun schuld, niet die van ons, dat de bloemen en het meer zijn achtergelaten en plaats hebben gemaakt voor afval. Dat ze deden alsof ze El Turco waren, de meest populaire speler van het Toros Neza team, en Alejandro's bal stalen op het voetbalveld. En hoewel hij weet dat er al lang geen gieren meer zijn om hun komst aan te kondigen, kan Alejandro niet stoppen met huilen. Hij vraagt zich af waarom de dood de favoriete zonde van deze plek is.

Alex, Alejandro, stop met dromen. Alex, Alejandro, word wakker. Alex, Alejandro, laat de wereld los!¹

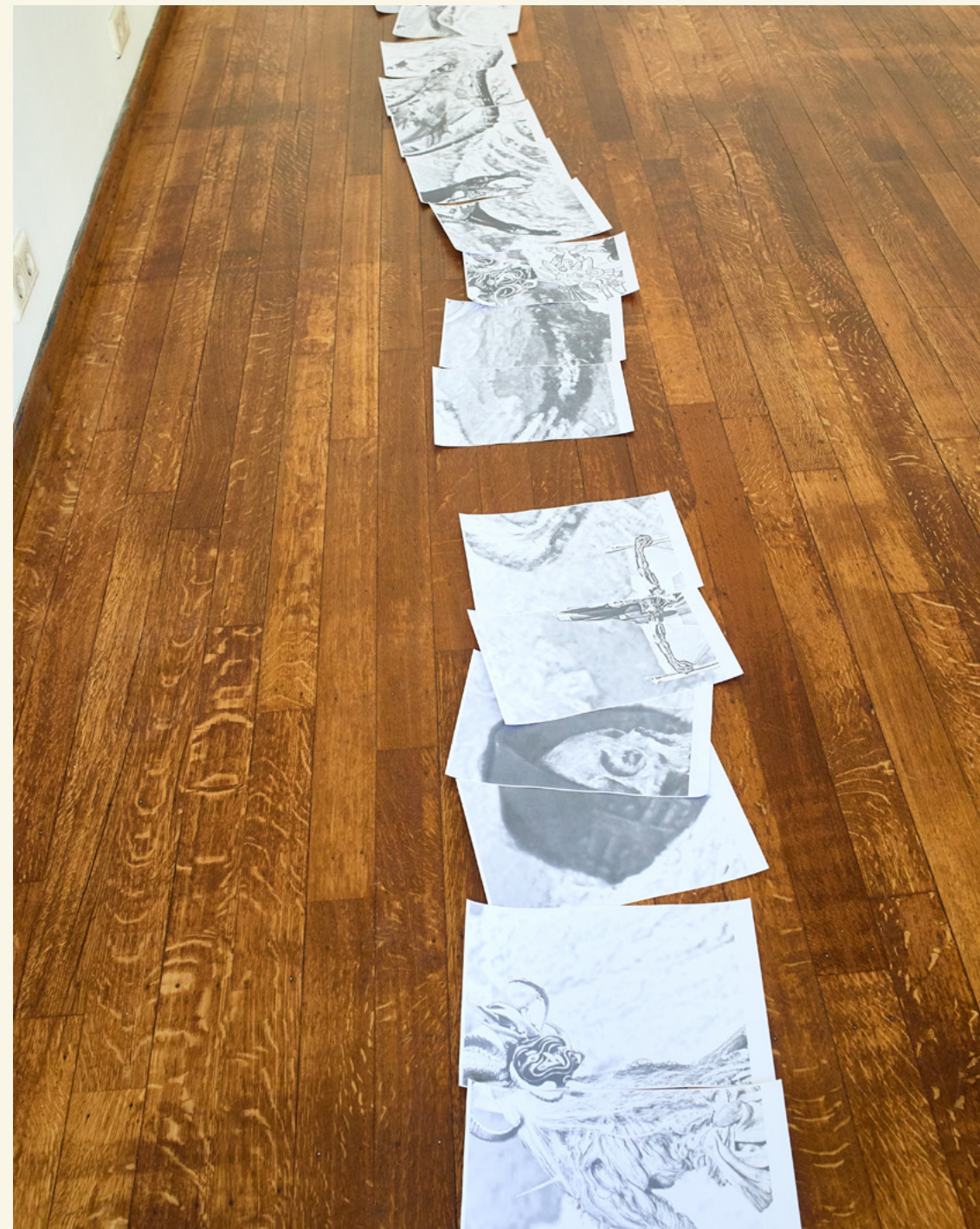
¹Regels uit het 1997 nummer *Alejandro*, door El Haragn y Compaa.

One of Galvan's most frequent nightmares is about these whirlwinds. He dreams that he is alone on the field in the middle of the garbage dump and that they are chasing him. I imagine him as a chubby, dark-skinned kid, crying tears of dirt and grime because the merciless wind has taken away his ball. He cries and runs, and swears to himself that he'll never go back there again. He wakes up and he's still there, and it's the wind's fault for blowing him right back to his starting point with its spiraling motion. The whirlwinds are responsible for everything bad that happens here. He thinks of the thousands of missing women, imagines them swallowed up by a tornado, like Dorothy; or of the PlayStation that was stolen from a friend's cousin when whirlwind thieves broke into his house while he was on vacation on the filthy beaches of Veracruz. Or the Chihuahua that made his neighbor feel like Paris Hilton and wound-up dead on the sidewalk with a broken neck one Sunday morning. He realizes that it wasn't suicide or an accident, but a gang of evil, middle-aged whirlwinds who gave the dog a good beating and finished him off by blowing him off the roof.

Damned whirlwinds! It's their fault, not ours, that the flowers and the lake were left behind, making way for the garbage, before pretending they were Antonio "El Turco" Mohamed, the most popular player of Toros Neza team, and stealing Alejandro's ball on the soccer field. And although he knows that there have been no vultures to anticipate their arrival for some time now, Alejandro can't stop crying. He seriously wonders why death is the preferred vice of this place.

Alex, Alejandro, stop dreaming. Alex, Alejandro, wake up now. Alex, Alejandro, let go of the world!¹

¹Lines from the 1997 song *Alejandro*, by El Haragn y Compaa.

cirkel nr. 4: **BEGRAFENIS OF VLUCHT**

Leven in de hel wordt vaak gezien als een straf, maar sommigen van ons hadden nooit een keuze. We maakten het zelfs tot onze levensopdracht om het te bouwen, met groot respect en de diepgewortelde hoop om er een leefbare plek van te maken. In vergelijking met de stad lijkt ons grondgebied minder waard, maar juist dat contrast geeft het een identiteit die ons trots maakt. Want niemand zal onze problemen voor ons oplossen, en als iets niet kan, verzinnen we wel een manier. Alles is mogelijk. We vieren het leven zoals we het ervaren en hebben geleerd om de dood, net als alle tegenslag te overwinnen.

Deze cirkel is geen plek van lijden, maar een toevluchtsoord met een gedenkteken voor de mensen die de fundamente van de eerste huizen bouwden op de grond waar het zout naar boven kwam. Vuur is hier heilig en wordt gebruikt om de mensen te eren die verdwenen zijn.

Het is triest dat onze trots wordt overschaduwd door verontwaardiging en woede; dat degenen van wie deze gezichten waren er niet meer zijn om ons met hun eerlijkheid te verdedigen. Hun verdwijning markeert de overwinning van het geweld en de corruptie. Ze doet ons verlangen naar ontsnapping.

'Shhhhhhhhhhh', zegt de wind, beschaamd, terwijl hij toekijkt hoe ze nu rusten, na hen nooit in vrede te hebben laten leven.

Living in hell is often thought of as punishment, but some of us never had any choice in the matter. We even made building it our life's work, with great respect and with the profound hope of making it a place that could be enjoyable to live in. Comparing it with the city makes our territory seem less worthy, but that very disparity gives it an identity that bolsters our pride. Because nobody will solve our problems for us. If it can't be done, we will come up with a solution. Anything is possible. We celebrate life as we have experienced it and we have learned to overcome death as we did with many other adversities.

In this circle there is no torment, but rather a haven with a memorial dedicated to those who laid the foundations of the first houses through which the salt residue climbed. Fire is sacred here and serves to honor the absence of those of our people whose whereabouts are unknown.

It is sad that our pride is overshadowed by indignation and rage. That those to whom some of these faces belong are no longer there to defend us with their honesty. That the disappearance of the others reaffirms the triumph of violence and corruption that makes us yearn for an escape.

"Shhhhhhhhhhh," says the wind, ashamed, watching on now as they rest after not allowing them to live in peace.

circle no. 4: **FUNERAL OR FLIGHT**

Work in progress: Pantitlán parado, Gouache, watercolour on paper, 450 x 226 cm

DE RUIMTE ERTUSSENIN

Pantitlán is de poort uit onze hel. Het is een multimodaal transportknooppunt dat de noordoostelijke voorsteden en dorpen van de staat Mexico verbindt met Mexico-Stad. Om je een idee te geven: op een gemiddelde werkdag passeren hier elk uur 100.000 mensen. Dat kun je je niet voorstellen, probeer het niet eens. Tienduizenden mensen die rennen tussen bruggen, tunnels, gangen en trappen die nergens lijken te eindigen, instappen en uitstappen uit bussen en bestelwagens, van trein wisselen, duwen en trekken, vechten om binnen te komen. Een extreem complex labyrint dat zelfs Escher niet had durven bedenken. Het is opzettelijk zo ontworpen, zodat niemand kan ontsnappen, maar uiteindelijk moeten we er allemaal doorheen. En aan de andere kant wacht een nieuw leven: universiteiten, kantoren, restaurants, bars, warenhuizen, musea en alles waarvan we niet wisten dat we het nodig zouden hebben.

Pantitlán betekent 'plaats van de vlaggen' en kreeg deze naam omdat het een verboden gebied was in het Texcoco-meer, dat op deze manier werd gemarkeerd—een soort Bermuda-driehoek waaruit geen boot ongeschonden kon ontsnappen. Ditmaal niet door wervelwinden, maar door draaikolken. Ook vandaag kun je daar gemakkelijk de weg kwijtraken. Mensen worden 'verzwolgen door de metro' en niemand ziet ze ooit nog terug. Er zijn ook figuren die hun thuis hebben gemaakt in deze mysterieuze plek. Wat heeft het voor zin om je te laten verleiden door de felle lichten van de stad als het deinen van de golven je uiteindelijk toch weer naar de oever zal brengen? Waarom vertrekken als je hier praktisch alles hebt wat je nodig zou kunnen hebben, en meer?

Pantitlán is the gateway out of our hell. It is a multimodal transport terminal that connects the northeastern suburbs and towns of the State of Mexico with Mexico City. To give you an idea, an average of 100,000 users pass through this station every hour on a typical weekday. You can't imagine that; don't even try. Tens of thousands of people running between bridges, tunnels, corridors, and stairways that seem to lead nowhere, getting in and out of trucks and vans, changing trains, pushing and shoving, fighting to get in, committed to the difficult task of arriving on time to their jobs and other responsibilities. An extremely complex labyrinth that even Escher could not have dared to imagine. It was designed this way on purpose, to prevent anyone from escaping, but sooner or later we all have to pass through it. And on the other side, our new life awaits: universities, offices, restaurants, bars, department stores, museums, and anything else we never thought we might need.

Pantitlán means "place of the flags" and is so called because it was a forbidden area of Lake Texcoco that was marked out in this way, a sort of Bermuda Triangle from which no boat could escape unscathed, owing this time not to whirlwinds but to whirlpools. Even today it's still easy to get lost there. People get "swallowed up by the subway" and no one ever sees them again. There are also characters who have made their homes in this mysterious place. What's the point in being tempted by the bright lights of the city if the rocking of the waves will ultimately bring you back to the shore? Why leave when you have practically everything you could possibly need and more right there?

THE SPACE IN BETWEEN

We zijn aangekomen bij de monding van het meer—of de achterzijde van de stad, afhankelijk van hoe je het bekijkt. Hier eindigt het land van de gieren. Het is nacht, en vanaf de brug kun je het veelkoppige oude Azteekse hoofdstad Tenochtitlán overal om je heen zien. Ontelbare fonkelende lichtjes, de moderne vuurvliegjes van een steeds verder zinkende meer-stad, terwijl daar beneden, bij de bushalte, een man van modder met een fles suikerrietalcohol aan zijn lippen, zich voorbereidt om erbovenuit te stijgen.

We've arrived at the mouth of the lake, or the ass-end of the city, depending on how you look at it. This is where the land of the vultures ends. It is nighttime, and from the bridge you can see the polycephalous ancient Aztec capital Tenochtitlán all around. Lots of twinkling lights, the modern fireflies of an ever-sinking lake-city, while down below, at the bus stop, a bottle of sugarcane alcohol glued to his lips, a mudman prepares to rise above it.

Work in progress: *Panitián paradero*, Gouache, watercolour on paper, 450 x 226 cm

BIOGRAFIE ALEJANDRO GALVÁN

Alejandro Galván (Mexico, 1990) studeerde af aan de Nationale School voor Schilderkunst, Beeldhouwkunst en Grafiek (ENPEG) La Esmeralda. Zijn tekeningen en schilderijen tonen landschappen van desolatie, verval en verwaarlozing aan de rand van Mexico-Stad en andere perifere gebieden. Hij combineert hiervoor fragmenten uit misdaadnieuws, portretten van familie en burens, geesten opgeroepen uit barokke jachtschilderijen, middeleeuwse bestiaria, Amerikaanse realistische kunst, katholieke beeldtaal, manga en strips. Door deze elementen te versmelten, scheidt hij een indringend visueel universum dat het falen van deze wereld weerspiegelt en tegelijkertijd een apocalyptisch verlangen toont naar een nieuwe wereld.

Galván nam deel aan een reeks groepstentoonstellingen. Hij maakte deel uit van het FONCA Young Creators-programma (2020-2021) en werd geselecteerd voor de Young Mexican Prize 2020, gepromoot door de UK Mexican Art Society in Londen, Engeland. In 2021 werd hij door No Man's Art Gallery uitgenodigd voor een residentie in Amsterdam, die hij afrondde met zijn eerste solotentoonstelling *Lejano de todas partes* (Ver van overal) tijdens de Amsterdam Art Week 2022. Galván nam ook deel aan verschillende kunstbeurzen, waaronder Contemporary Istanbul, Salón ACME 2022, Zona Maco 2023 en Zona Maco 2024, waarbij hij in de laatste werd erkend als een van de beste jonge voorstellen volgens ARTNews. In oktober 2023 hield hij zijn eerste solotentoonstelling in Mexico-Stad, *Megapolisomancia*, met Galería Furiosa. Recentelijk nam hij deel aan het residentieprogramma van Tan-Tan in Guadalajara, Jalisco, dat hij afsloot met de tentoonstelling *Lugar donde los escombros tienen dientes* (Een plek waar het puin tanden heeft).

Galván woont en werkt in Ciudad Nezahualcóyotl in de staat Mexico, waar hij regelmatig kunstworkshops organiseert voor kwetsbare jongeren.

BIOGRAPHY ALEJANDRO GALVÁN

Alejandro Galván (Mexico, 1990) graduated from the National School of Painting, Sculpture, and Engraving (ENPEG) La Esmeralda. Focusing on drawing and painting, he blends landscapes of desolation, deterioration, and neglect from the outskirts of Mexico City and other peripheral areas. His works weave together fragments collected from crime news, portraits of his family and neighbors, ghosts invoked from Baroque hunting paintings, medieval bestiaries, 20th-century American realism, Catholic imagery, manga, and comics. By merging these elements, he creates a striking visual narrative—one that reflects the world's decay while expressing a deep, almost apocalyptic longing for something new.

Galván has participated in a series of exhibitions. He was part of the FONCA Young Creators program (2020-2021) and was included in the Young Mexican Prize 2020 selection promoted by the UK Mexican Art Society in London, England. In 2021, he was invited by No Man's Art Gallery to undertake a residency in Amsterdam, Netherlands, culminating with his first solo show, *Lejano de todas partes* (Far from Everywhere), during Amsterdam Art Week 2022. He has participated in several art fairs, including Contemporary Istanbul, Salón ACME 2022, Zona Maco 2023, and Zona Maco 2024, being recognized in the latter as one of the best young proposals by ARTNews. In October 2023, he held his first solo show in Mexico City: *Megapolisomancia*, with Galería Furiosa. Recently, he participated in Tan-Tan's residency program in Guadalajara, Jalisco, concluding with the exhibition *Lugar donde los escombros tienen dientes* (A Place Where the Rubble Has Teeth).

Galván lives and works in Ciudad Nezahualcóyotl, in the State of Mexico, where he regularly organizes art workshops for vulnerable youth.

Vultures & Fireflies is te zien van 13 maart t/m 31 augustus 2025.

De tentoonstelling zal in juni 2025 helemaal af zijn. Dit zal gevierd worden met een tweede opening op 28 juni 2025. Om de voortgang van Galván's werk van dichtbij te volgen, biedt Marres een kortingskaart aan waarbij het derde bezoek gratis is.

**VULTURES & FIREFLIES:
HET BOEK**

**Een publicatie over Alejandro Galván's *Vultures & Fireflies* bij Marres, wordt gelanceerd in juni 2025. Het boek is samengesteld door Tonatiuh López en Laura Martínez, met essays en poëzie van Guadalupe Reyes, Mitzi Cuevas, Razzia Santillán, Lydiette Carrión, Adrián Román, Sebastián García, Alexis Landin en Samuel Segura.
Pre-order via info@marres.org.**

**Deel je foto's en video's van #vulturesandfireflies en tag ons!
Instagram:
[@marres_maastricht](https://www.instagram.com/marres_maastricht)
[@galvanalejandroart](https://www.instagram.com/galvanalejandroart)
Facebook: [@marresccc](https://www.facebook.com/marresccc)**

Vultures & Fireflies will be on view from 13 March to 31 August, 2025. The exhibition will be fully completed in June 2025, which will be celebrated with a second opening on 28 June, 2025. To closely follow the progress of Galván's work, Marres offers a discount pass with a free third visit.

**VULTURES & FIREFLIES:
THE BOOK**

**A publication about Alejandro Galván's *Vultures & Fireflies* at Marres edited by Tonatiuh López & Laura Martínez with essays and poetry by Guadalupe Reyes, Mitzi Cuevas, Razzia Santillán, Lydiette Carrión, Adrián Román, Sebastián García, Alexis Landin, and Samuel Segura, will be launched in June 2025.
Pre-order via info@marres.org.**

**Share your photos and videos of #vulturesandfireflies and tag us! Instagram:
[@marres_maastricht](https://www.instagram.com/marres_maastricht)
[@galvanalejandroart](https://www.instagram.com/galvanalejandroart)
Facebook: [@marresccc](https://www.facebook.com/marresccc)**

Alejandro Galván & Marres danken/thank: Tonatiuh López, No man's Art Gallery, Emmelie Koster, Lih-Lan Wong, Patricia Serna, Héctor Madó, Israel Villalobos, Erandi López, Luis Urbina, Adelina Jiménez, Justo López, Nacho y Luna. Eugenia Hernández, María Solís, Carlos Galván, Jocelyn Solís. Alberto Gutiérrez Chong, José Luis Sánchez Rull, Vicente Razo, Sander Claes, Museo Universitario del Chopo

Installatieteam/Installation team Marres: Didiann Leusink, Ralf Nevels & Bas de Weerd.

Team Marres: Valentijn Byvanck, Julie Cordewener, Oonah Duchateau, Rosa van der Flier, Gabriëlla Jabir, Kim Jongen, Tineke Kambier, Jody van Kuijk, Alejandra Murillo, Bibice Piets, Farah Wilbers, onze bestuursleden en vrijwilligers/our board members and volunteers

Marres
Huis voor Hedendaagse Cultuur
House for Contemporary Culture
Capucijnenstraat 98
6211 RT Maastricht
+31 (0) 43 327 02 07
info@marres.org
marres.org

Dinsdag—Zondag
Tuesday—Sunday
12:00—17:00

Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur, verkent nieuwe ontwikkelingen in de internationale beeldende kunst door het organiseren van tentoonstellingen, het laten creëren van nieuw werk en het verkennen van uiteenlopende artistieke praktijken. Dit doet Marres in samenwerking met beeldend kunstenaars, muzikanten, vormgevers en performers. Marres biedt ook een gevarieerd educatie- en publieksprogramma gericht op lichaamstaal en de werking van de zintuigen. Met een grote openbare tuin en een populair restaurant is Marres een ontmoetingsplek voor iedereen.

Marres, House for Contemporary Culture explores new developments in the international visual arts by developing exhibitions, commissioning new works, and signaling artistic practices, including visual arts, performance, music, and dance.

Marres also offers a diverse education and public program focused on body language and sensory knowledge. With her large public garden and a wonderful restaurant, Marres is also a public meeting place for all.

VULTURES & FIREFLIES
Kunstenaar/Artist: Alejandro Galván
Curatoren/Curators: Tonatiuh López, Laura Martínez
Productieleider/Head of production: Gabriëlla Jabir

Teksten/Texts: Tonatiuh López
Redactie/Editor: Valentijn Byvanck
Vertaling/Translation: Laura Jones, Victoria Porter-Burns
Engelse revisie/English proofread: Luke Alsop
Coördinatie/Coordination: Julie Cordewener
Grafisch ontwerp/Graphic design: Loes Claessens
Fotografie/Photography: Rob van Hoorn
Cover: Alejandro Galván—*Pantitlán paradero* (work in progress).
Image by © Sanne Peper
Drukwerk/Print: NPN Drukkers

Marres ontvangt structurele steun van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, de Provincie Limburg en de Gemeente Maastricht.

Marres receives structural support from the Ministry of Education, Culture and Science, the Province of Limburg, and the Municipality of Maastricht.

Marres

